

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ένατον μειρούνητες χρόνον
'στην γην ιδρεύομεν των Παρθινώνων.

'Ενηκάθοα τέσσερα και χίλια,
που θα 'βγουν λαγοι με πετραχίλια.

Των όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εϋθείας προς έμέ.

Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μ ο ν ο .

Γιά τ ά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γωδων φέρομεν παντός εμούσου τσελεπή
ότι πολούμεν σώματα «Ρωμου» άνελλιπή
με την άνάλογον τιμήν κ' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά ταχυδόμεϊων τέλν.

Μάν πέμπτη και δεκάτη
και καλοκαιριού ροχάτι.

Πούντος όκτεκόθα σύν σαράντα κ' έξη,
'ότου στρατού τας μάχας κ' ό «Ρωμος» θα τρέξη.

**Φαούλης και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

II.— 'Πές μου σέ παρακαλώ,
κεφαλή χωρίς μισαλό,
είς τό Στάδιον έπήγες; παρευρέθηκες 'στούς άγώνας;
είδες πρώτους έκ των πρώτων;
άπεστράγγισες σταγόνες
των άθλητικών ιδρωτων;

Φ.— Είς Σταδίων τελετάς,
Περικλέτο, παρευρέθηκεν,
κ' είδα τούτους άθλητάς
κ' είδα των νικων την μέθην.

Είδα τους λαμπρούς άγώνας,
είδα στίβους και σπενδόνας,
Υπουργούς και διπλωμάτας,
Μήλωνας Κροτωνιάτας,
τούς Ρωμους και της Ρωμρατε,
δύο τρείς λιγοθυμιας,
και πατήματα πολλά,
λέρ μπαλέρ και τρακαλά.

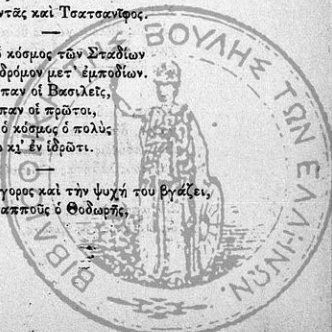
Είδα τους Πανελληνίους, είδα και τους Έθνικούς
νά γενούν μαλλιά κουβάρα,
κ' έχαίρετ'εσα συγχρόνους γυμναστάς κ' άθλητικούς,
που γκρεμίζουν και ντοβάρα.

'Ανεμνήσθην του Πινάρου, παναρχίου μεγαλείου,
κ' είδα τούτους και τους άλλους,
Κουτουλάκηδες, Τοπαλους,
κατακούτελα κτυπώντος του περιφλεγούς ήλιου.

'Απεδέχето τον Φοτβον
ό καθέις κατακορύφως
κ' ήγωνίζοντο 'στον στίβον
Γεϊωργαντάς και Τσατσακίρος.

'Επρόσμενε περίεργος ό κόσμος των Σταδίων
κ' ό θεοτόκης έτρεχε δρόμον μετ' έμποδίων.
Τόν έβλεπαν οι Βασιλείς,
τόν έβλεπαν οι πρώτοι,
και γω' ό κόσμος ό πολύς
έν μάχη κ' έν ιδρώτι.

Τρέχει και τρέχει 'γόνιγορος και την ψυχή του βγαίνει,
πλήν ό παππούς ό Θεωαρης.

ὁ λιγερὸς ἐν λιγεροῖς,
ἐμπρὸς τὸν Ἀγγελόπουλον ἐμπόδιον τοῦ βάζει.

Ὁ Θεοτόκης τὸν περνεῖ καὶ πάει παραπάνω,
φρονήρης τὸν χειροκροτῶ,
ἀλλὰ παλοῦκι δυνατὸ
ἔβρισκε τὸν Καρακάνο.

Ὁ Θεοτόκης γρήγορος περνεῖ καὶ τὸ λελέκι.
ὁ κύριος Θεοδώρος συλλογισμένος στέκει.
Προβάλλουν εἰ Κορδόνακι με σώματα καλλιζῶνα,
βάζει τὸν Ἀλεξάκη του κ' ὀλόκληρον τὴν μείζονα.

Πλὴν ὁ δρομέυς τὴν δρασκελεῖ
κ' ἀκούει στόματα πολλὰ
νὰ τοῦ φωνάζουν: μπράβο,
βάστα, Κορφιᾶτη, σκιάβο.

Βλέπει παντοῦ παροξυμοῦς,
σκουίζου αὐτοῖ κ' ἐκείνοι,
καὶ θεὸ τσουβάλας με θεσμοῦς
ὁ Θεοδώρης τοῦ στήνει.

Ὁ Κόντες ὄμας, Περικλῆ, τοὺς προσπερνεῖ κ' ἐκείνους,
καὶ πλέκονται πρὸς χάριν του στεφάνια με κοτίνους.
Ἀκαλαγχμοὶ καὶ ξαφνικὸ καθὼς κ' εἰς ἄλλα χρόνια
καὶ τρέχει λιγερὸ κορμὶ καὶ πόδι τυλικάτο,
μὰ τότε πλέων κ' ὁ παπποῦς του βάζει θεὸ καθρόνια,
κ' ὁ Θεοτόκης σκουντουφλᾷ κ' ἀμέσως πάρτον κάτω.

Τὶ γέλοια τότε ποῦκανε τῶν ἀθλητῶν ἡ πλάσις!...
τί κρημὰ ποῦ δὲν ἦσαν καὶ οὐ γὰρ νὰ γελάσῃς.
Ἄντιο στρατιωτικὰ
καὶ τόσα φορολογικὰ,
πᾶνε δραχμαῖς μεταλλικαῖς καὶ φόροι ἴστα σιτάρια,
κ' ὁ γέρος ἔτρεχε, τσολιζᾷ,
μὲ νομοσχέδια παληὰ,
ποῦ μοῦχαλα χρόνια τάρχα κρυμμένα ἴστα συρτάρια.

Κ' εἶδα τότε καὶ τὸν Κόντε καὶ τὸν Κορδονιῆ κ' ὄλους
Γεωργαντάδες διακοβόλους.
Τὰ βραβεῖα πᾶνε γόνια,
βλέπω νὰ πετοῦν τὸν δίσκο,
μὰ σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα
ὄλους δυνατοῦς τοὺς ἔβρισκα.

Ὅλοι, φίλε Περικλέτο, ἴστην διακοβολίαν ἴσοι,
ποῖος τάχα θὰ νικήσῃ;
Χαῖρε, κόσμε, ποῦ χαζεύεις
μὲ τοὺς ἀθλοῦς χώρας θεῖας,
χαῖρε, δίσκα, ποῦ μαζεύεις
τῆς Εὐρώπης συμπαθείας.

Χαῖρε, σύμβολον σιλιπνόν,
χαῖρε, δίσκα διακοβόλων,
ὅπου σβύνει τὸν καπνὸν
καὶ τοὺς λέβητας τῶν στάλων.

Σὺ μπροστὰ μας ἀνατέλλεις
ὡς ὁ δίσκος τῆς ἡμέρας,

σὺ τὰ νεῦρα καταπέλλεις
πολεμάρχων τῆς γυμνασίας.

Χαῖρε, δίσκα τῶν παιάνων,
χαῖρε, δίσκα τῶν ζητιάνων.
Σὺ καὶ πάλιν τιμημένος
ἐτιμᾷσθης ἴστον ντουσιζ,
κ' ἐτραγοῦδῃς τὸ γένος
τὴν καινούρια ζήτησιζ.

Ἔως τώρα παζ ἀνκὸρ
τὸ δίκου σου τὸ ρεκόρ
δὲν τὸ ἔβηκα σ' ἄλλο δίσκο,
κ' ἔως ἐστὴν Ἀμερικῆ
παίζει νίκη μουσικῆ
κ' ἡ κοιλιά μας Καρακίτο.

Κᾶν ἴστὸ χέρι τοῦ Κορφιᾶτη,
κᾶν ἴστου γέρου Κορδονᾶ,
κᾶν ἴστου κάθε Στρατηλάτη,
κᾶνεὶς θαύματα τρανά.

Κᾶν τὸν ρίχνει τὸ Κορδῶνι τοῦ παπποῦ τοῦ πρωταθλήτη,
κᾶν ὁ Κόντες τῆς Ἑλλάς,
πάντα δόξα, πάντα νίκη
τῆς ρητορικῆς φωνιάς.

Χαῖρε, δίσκα τῶν πολεμῶν,
χαῖρε, δίσκα τῆς εἰρήνης,
σὺ ἴστην εὐκλειαν βαρύνεις
τῶν Ρωμαίων τῶν θερμοκίμων.

Διὰ σὲ καὶ τώρα πάλιν ἔρρευσε πολὺς ἀφρὸς
ἐκ στομάτων πολυβόγγων...
ἔχεις βάρος, ἔχεις ὄγκον,
μὰ γὰρ μὰς καὶ τῶν ἀχρῶν εἶσαι πλέον ἐλαφρὸς.

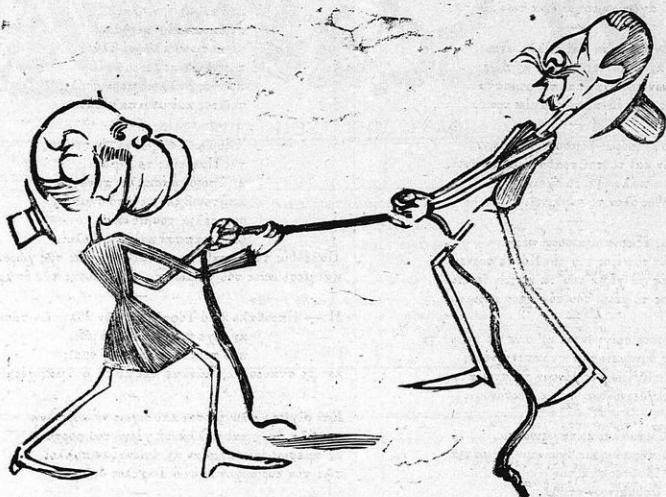
Τέτοιχα ποῦ λὲς ἐψάλησαν μ' ἐνόργωναν ὀρχήστραν
ἐπάνω ἴστην κωνίστραν.

Κανέναν Ἑλλανοδίκου τοὺς ἀνδρας δὲν ἀδίκησε,
τόμαθαν τὸ Ρωμαῖκό ἴστον δίσκο νὰ νικᾷ,
κανεὶς ἴστο διαγώνισμα τοῦ δίσκου δὲν ἐνίκησε
κ' ἐγράφησαν ἴστον πίνακα δύο μηδενικά.

Δὲν ἤλθες τρόπαια νὰ δῆς
κ' ἐγκώμια ν' ἀκούσῃς,
οὐ μὴν ἐπρόβαλ' εὐμειδίης
κ' ὁ κραταιὸς Κაკούσης.

Κ' ὁ Κουτουλάκης ἐπρόβαλε καθὼς κ' ὁ Τσακτανίρος,
κ' ἄλλων ἐφήθων στῆρος,
κ' ὁ Ράλλης τὸ σακάκι του, βρε Περικλέτο, βγάνει
κ' εἰς ὕψος ἄλλα κάνει
μὲ δεξιότητα πολλήν
ὑπὲρ τὴν ἀσπρὴν κεφαλήν
τοῦ γέρου Κορδονάτου,
τοῦ πρὸ καιροῦ φιλάτου.

Κ' εἶπε ἴστον Ράλλην θυμωθεὶς
ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις:

μη σφίγγεσαι, μην προσπάθης
κι' ἐμένα νὰ πηδήσῃς.

Καὶ μὲ φωνὴν διακασῶν
τοῦψαλε τούτα κι' ἄλλα,
κι' ὁ Ράλλης 'δούπησε πεσὼν
κι' ἐπήρε κουτρουβάλα.

Καὶ τότε' ἐγέλασαν πολλοὶ μὲ τοῦ ξανθοῦ τὸ πέσιμον,
ὕπερ κλοντός ἄλλοτε διακριθὴν ἀνέσιμον
Πρωθυπουργεῖας παραδαλῆς καὶ κάπως ἀναμικτού
πρὸ τοῦ κυρίου Θεωδωρῆ, τοῦ τόσον ἀμειλίχτου.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ κεχρυσίαν
ἔτρεχε μὲ τρικαντὸ
κι' ὁ Μινίστρος ὁ Ρωμάνος,
κι' ἄλλα μὲγα, κι' ἄλλα νέον
ἔκαμεν ἐπὶ κοντῶ
κι' ὁ μακρὸς ὁ Καραπάνος.

Π.— Μὰ κι' ἐγὼ παρὼν εὐρέθην 'στους ἀγῶνας τους δοκίμους
κι' ἔδλεπ' ἀθλητὰς ἀλίξιμους.

Φ.— Τὸν Χριστόπουλον τὸν εἶδες, παλληκάρη τῶν Πατρῶν;

Π.— Ἐχει μῦς, ὅπου δὲν ἔχουν τὴν ἀνάγκη ἰατρῶν.

Φ.— Ἄμμ' τὸν Ἐκτορος τὸν εἶδες, ἀθλητὴν ἐκ τῶν σπανίων;

Π.— Ἐκ τῆς Σιδωνίας ἦλθε τοῦρα μετὰ τῶν Πανωνίων.

Καὶ τὸν Ἐκτορα τὸν εἶδα καὶ τὸν Πάριον τοῦ Πριάμου
κι' ἔχασα τὰ λογικά μου.

Φ.— Ἄμμ' τοὺς ἄλλους, ὅπου σπάζουν καὶ τοὺς κρίκους ἀλυ-
(σίδος;

Π.— Τὸν Σιδόπουλον τὸν εἶδες, ἀθλητὴν τῆς Παρνασσίδος;

Φ.— Καθισμένος 'στὴν κερκίδα
καὶ τὸν ἀνδρα τοῦτον εἶδα,
κι' ἐπευφήμουον ὀρθωθεὶς
τῶν σκυλιῶν τὸν φορομπάκτην,
καὶ τὸν εἶδεινε καθεὶς
μὲ τὸν δεξιὸν τὸν δεξιάνην.

'Ἐτρεχε κι' ἐκεῖνος ὀρόμιος
'στους ἀγῶνας τοὺς δεινοὺς,
κι' ὡς εἰς δίκυρον 'στους ὄμιους
ἐκρεμάσθη τοὺς τρανοὺς;

Κουμουνοῦρου καὶ Σιολέσκη, κι' ἔκανε πολλὰς κερκίδες,
καὶ τὸν ἐχειροκροτοῦσαν ἢ περιφραμαῖς κερκίδες.

Π.—Είδες τὴν Διελκυστίνδα, μ' ἄλλους λόγους τὸ σχοινί,
 ποῦ τῆς ἄκρας τοῦ 'τραβούσαν μεγαλόσχημοι κλεινοί;
 Φ.—Εἶδα τὴν Διελκυστίνδα, ποῦ σαστίζει κάθε νοῦς...
 ὁ Χριστόπουλος 'τραβούσε μὲ τοὺς ἄλλους Πατρινοὺς,
 μὰ κι' οἱ τοῦ Πανελληνίου τὸ 'τραβούσαν δυνατὰ,
 καὶ τὸ πλῆθος μ' ἀγωνίαν τὸν ἀγῶνα των κυττά.

Τραβούν ἀπ' τὸνα καὶ τ'ἄλλο μέρος,
 τραβᾷ κι' ὁ Κόντες, τραβᾷ κι' ὁ γέρος,
 μαζί των τόσερων καὶ τὰ ρουσατά,
 ποῦ λές πῶς ἐβγαζαν καμμία τράτα.

Τῶν βουληφόρων βομβοῦν τὰ σμήνη,
 τραβούν καὶ τοῦτοι, τραβούν κι' ἐκεῖνοι,
 κι' ἡ νέκ πάλη γιὰ τὸ σχοινί
 τὸ πλῆθος ἔλον τὸ συγκινεῖ.

Ὁ γέρος ἐξαφκ μὰ φόρα πέρνει
 καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ τὸν Κόντες ἀέρνει,
 κι' αὐτὸς τὰ χέριξ του τὰ καταγέρνει
 καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ τὸν γέρος φέρνει.

Μὲ τούτους σφίγγονται κι' ἔλα τὰ κόμματα
 καὶ τὰς δυνάμεις των πακραιντόνου,
 ἀφροῦς τριγύρω μας χύνουν τὰ στόματα,
 χέριξ ξεγδερνόνται, χέριξ ματόνουν.

Παντοῦ καμῖλας κακὰ γεινάτζα,
 κι' ἀπὸ τῆς κόγχης βγαίνουν τὰ μάτζα,
 κι' ἰδρῶτες στάθουν
 κι' ἀσθμίνουν στήθη,
 καὶ τοὺς κυττάζουν
 χασκόντων πᾶληθ.

Κι' ἐγὼ τὴν πάλην αὐτὴν ἐξαίρω,
 τράβα το, Κόντες, τράβα το, γέρο,
 κι' οἱ θεὸ τραβᾶτε, μὰ κι' οἱ λοιποί,
 ὡς ποῦ νὰ σπάσῃ καὶ νὰ κοπῆ.

Σχοινί μεγάλο γιὰ τὸ Κορδόνι,
 σχοινί μεγάλο γιὰ τὴν Ἑλλάδα,
 τὸ τράβηγμά του τὸ ψάξαν χρονοί
 καὶ 'στὸ λαμῷ μας εἶναι θηλειά.

Σχοινί μεγάλο καὶ τιμημένο
 κι' ἀπὸ τὸ τράβα μισολωμένο,
 σχοινί, ποῦ γίνεται Λακχαίων σκάλα,
 σχοινί, ποῦ γίνεται πολλῶν κρεμάλ.

Πάλιν ἡ πλάσις ἡ φωτεινὴ,
 ποῦ τὴν παγαίνου ὡπὸν γουροῦνι,
 κατεδοξάσθη μὲ τὸ σχοινί,
 κι' ἄλλο δὲν λείπει παρὰ σαποῦνι.

Π.—Εἶδες ὅμως καὶ τὸν Στάην, τῆς Παιδείας Ὑπουργόν,
 καὶ συμπάντων τῶν Σχολείων Τσιργώτην Στρατηγόν;
 Φ.—Ναί, τὸν εἶδα καὶ τὸν Στάην, Περικλιέτο μου γεγέ,
 κι' εἶπα: χαιρε τῶν Σχολείων Τσιργώτη Στρατηγέ.
 ποῦ σὲ μάχας μὲ σπαλέτα καὶ σπαθὶ δὲν προχωρεῖς,
 μὴν' ἐπλῆσσαί με πέναις, μὴν' ὀφράκιμα φορεῖς.

Σὰν γραμματισμένος ἔξερες
 νὰ φωτίζης τὴν Βουλὴν,
 καὶ λακμῶρες θριάμβους ἀφρεῖς
 'στὴν ἐπί σκοπὸν Βουλὴν.

Διὰ σοῦ κι' ἡ νεολαίξ
 στιπαρὰ καὶ ρωμαλέξ
 μὲ κοῦτινο κλάδον ἔλα
 πρὸς ἀγῶνας ἐξορμᾷ,
 πρῶτος βάλλεις μὲ πιστόλι,
 πρῶτος καὶ μὲ μπακαρμᾷ.

Ἐξυμνοῦν πεζῶς κι' ἐν στίχοις
 τῆς Παιδείας τὸ ρημάδι,
 κι' ὅμοιον δάσκαλο πετγχεῖς
 καὶ τὸν βάλλεις 'στὸ σημάδι,
 συμφέρειξ του πολλή,
 φεῦ, παππαὶ καὶ τρεῖς ἄλλοι.

Παρειυθὺς τὸν μεταθέτεις 'στὰς ἐσχάτιας τῆς χώρας
 καὶ μεσοῦνος τοῦ χεμιῶνος καὶ μεσοῦσις τῆς ὀπώρας.

Π.—Ἐπρόβαλε κι' ὁ Τόραλος 'στῶν ἀθλητῶν τάσκιρα,
 κι' εἶχε βραγιόνας καὶ μῦς,
 ποῦ τοὺς ἐβλέπαμε κι' ἔμειτε
 καὶ τὸ σταυρὸ μας 'κάνκαμε καὶ μὲ τὰ θεὸ μας χέριξ.

Καὶ δίχως νὰ λυγίζεσαι καὶ δίχως νὰ κωτῶνη
 μεγάλα βάρη καὶ πολλὰ τὰ χέριξ του φορτόνι,
 κι' ἀμέσως ἐκατόλασαν κι' ἐφώνησαν πολλοὶ
 πῶς τὸν κυρίαρχον λαὸν ὁ Τόραλος ἔδηλοι.

Κι' ἐσῆκνε μ' ἀπάθειαν δυσδόστικτα καντάρια,
 καὶ φόρους 'στῆς μεταλλικαῖς καὶ φόρους 'στὰ σιτάριμα,
 κι' ἐφαίνετο σὰν Ἡρακλῆς, κι' εἶπαν γι' αὐτὸν καμπόσοι
 πῶς καὶ τὸν Ἀτλαντὰ 'μπορεῖ 'στουὺς ὄμοιους νὰ σηκώσῃ.

Τὸν φορτόνου πρὸ πολὺ,
 πλὴν ἐκεῖνος δὲν μιλεῖ.
 Τόχει δόξα καὶ τιμὴ του
 νὰ τοῦ πρῶτο τὸ ψαμί του,
 φθάει μόνον τὴν σπανίαν ἀνοχηὴν του νὰ κυττοῦν
 καὶ νὰ τὴν χαιροκροτοῦν.

Τὸν ἐβράβευσαν οἱ πρῶτοι
 κι' ὁ καθεὶς ἐχειροκροτεῖ,
 μὰ κι' ἐγὼ χαιροκροτοῦσα τὸν κυρίαρχον μετ' ἄλλων
 συμπατριῶτων ἐξάλλων,
 καὶ μὲ στέφαν' ἀπὸ μούτζιζαις πηλοῦζιζω στεφανῶναμ
 τῆς ὑπομονῆς τὸν ὄνον.

Φ.—Εἶδες πῶς Πανελλήνιοι πεκστῆκαν μ' Ἐθνικοῦς,
 οἱ Σκαρπινάτοι δηλαδὴ μὲ τοὺς Κορδονικοῦς,
 κι' οἱ Κορδονάτοι ὄθμωσαν κι' ἐπῆσαν τὸ Κορδόνι των
 καὶ τῶστριφταν προχάδην,
 κι' οἱ Σκαρπινάτοι μόνου των
 ἔκαναν ὄρομου βάζην;

Τοιοῦτον τέλος ἔλαβον Σταδίων πανηγυρεῖς
 κι' ἐγὼ ὄροματος ἔτρεξα νὰ σ' ἐβρω νὰ μὲ δεῖρη.